

SONET PROPICIATORI
a una amiga que havia estat pastora

Jo que no l'aimo gaire, la vida del pastor,
ara que m'he adonat que et dol que la bescanti,
ara la vull cantar; i encara que t'espanti,
jo que no l'aimo gaire, jo que no l'aimo, no,

no m'hauria dolgut, Teòcrit ajudant-hi,
de ser un pastor fidel com els de l'antigor,
enamorat, parlant en vers i bon minyó,
tant, almenys, com Mirtil, o Dafnis, o Melanti.

I encara ara em plauria, amb un vell flabiol,
de refilar pels brucs la seva cançó extinta,
si tu em fossis Cloé, o Amarillis, o Aminta.

Cridaria els ramats a la posta del sol...
I els tímids cervatells, al cor de les muntanyes,
dregarien atentament les seves banyes.